

- „A mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk.” Ez az örömhír és a központi üzenet: benne van nagypéntek és húsvét.
 - o Krisztus a mi húsvéti bárányunk. A miénk is (pogányoké). A zsidók a páskaünnepen és az engesztelési ünnepen átélhették, hogy egy báránynak kell meghalnia az ő bűneik miatt – és tisztában kellett lenniük vele, hogy ez csak előkép, mert „Isten gondoskodik az áldozati bárányról”. Krisztus „Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét”.
 - o Megáldoztatott. Ő az Isten által adott, és egyetlen érvényes áldozat, amit Ő elfogad. Vállalta az Atyának való engedelmségből, és végig is vitte. Tudta előre, mivel jár, ezért kérte, hogy „távozzék el tőlem ez a pohár”. – „Nem nyitotta meg a száját”, nem szólt semmit a maga védelmében, de imádkozott azokért, akik keresztre feszítették: „nem tudják, mit cselekszenek”.
 - o Értünk áldoztatott meg: azért, hogy nekünk ne kelljen azt elszenvednünk, amit érdemlünk, hanem örök életünk legyen Istennel. „Húsvéti bárány”, aki nemcsak meghalt, de fel is támadt, ezért nemcsak a bűneinktől szabadulhattunk meg, hanem Ő valóban örök életet is adott: az Ő feltámadása az út arra, hogy mi is feltámadjunk – életre. – Isten tette meg a lépést azért, hogy mi el ne vesszünk – ha hiszünk benne. Ezért mondhatjuk, hogy „érted” annak is, aki még nem hisz, mert ez az evangélium, aminek a hallásából hit támadhat öbenne is.
- „Tisztítsátok el a régi kovászt” – ez feladat volt a páskával kapcsolatban is: a páskaünnepkel kezdődött a „kovásztalan hét” (2Móz 12,6.18). Ez egyrészt emlékeztetett a kivonulás körülményeire, másrészt azt üzenve: Isten megszabadított, ezért tegyük le a régit, a tisztátalanságot, mert Isten új, tiszta életet akar adni.
- A régi kovász: a „régit”, Isten nélküli életünkből magunkkal hozott bűneink. Nem arról van szó, hogy „nem vigyáztam, engedtem a kísértésnek, elbuktam”. Arról van szó, amikor a megtért hívő folyamatosan benne él valamilyen bűnben.
- A korinthusiak „nem jól dicsekedtek”. Büszkék voltak, hogy remek tanítóik vannak (Pál, Apollós...), ezért magukat is bölcs, érett keresztyéneknek tartották (4,8.10). De jelen volt „egy kis kovász”: „valaki atyjának feleségével él”. Egy gyülekezeti tag él bűnben, és ha hagyják, ez fogja tönkretenni az egész gyülekezetet. Ma sokszor azt mondják az ilyenre: „maradjon csak, hallgassa az igét és majd jó útra tér”, de az Ige szerint ez nem működik.
- Ha egy hívő közösségben* egyvalaki bűnben él, először is neki magának kell azt észrevennie, elismernie és elhagynia. Hallgatja az igét, az ige felismerteti vele. – Ha nem teszi, az mérgezni fogja a közösséget.
- Akár egyénnek, akár közösségnek, a figyelmeztetés alapja ez: „Krisztus megáldoztatott érettünk...” – Ő új életet adott, és ez az élet tiszta, és ez az örök élet. Ha benne vagyunk (Ő elhívott), nem élhetünk bűnben (Jn 8,12; 1Jn 5,18). „Ne régi kovással ünnepeljünk” – ünnepeljünk, mert abból az „ünnepből élünk”, amelyen Krisztus megáldoztatott. Ott, a keresztnél valóban le kell és le lehet tenni minden régi kovászt, és „tisztaságban és igazságban” folytathatjuk életünket.

Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. Eltemették, és – ugyancsak az Írások szerint – feltámadt a harmadik napon.